

δες μνημείον εἰς τὴν σεπτὴν νεκρὰν, τὸ κάλλι-
στον τῶν ἐπιταφίων μνημείων, τὸ ἀγιώτερον καὶ
τὸ μᾶλλον ἄξιον αὐτῆς... ἐὰν ἐπανεέλθῃτε εἰς
Κοβούργ, ἢ Ἀγγλίαν θὰ θεωρήσῃ τὴν πράξιν σας
αὐτὴν ὡς ἔκφρασιν ἀγνωμοσύνης, ὡς ἔλλειψιν
ἀληθοῦς αἰσθήματος καὶ ἠθικῆς λεπτότητος,
καὶ ἢ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἡμετέρα θέσις θὰ κα-
ταστραφῇ διὰ παντός».

Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα τοῦ ἱατροῦ Στοκμάρ
ὑπεδήλουν εἰς τὸν Λεοπόλδον ὅτι καὶ τὸ πολι-
τικὸν καὶ τὸ αὐτὸ οἰκονομικὸν συμφέρον τοῦ
πριγκιπὸς ὑπεγόρευον αὐτῷ νὰ μείνῃ ἐν Ἀγγλίᾳ.
Μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς συζύγου του Καρλότας,
ἣτις εἶχε βυθίσει εἰς πένθος βαθύ σύμπασαν τὴν
ἀγγλίαν, καὶ ἣτις ἦτο ἡ διάδοχος τοῦ βασι-
λέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἐν τῇ βουλῇ τῶν κοινο-
τήτων καὶ ἐν τῇ τῶν Λόρδων, καὶ ἐν πάσῃ τῇ
Ἀγγλικῇ κοινωίᾳ σπουδαίως συνεζητεῖτο τὸ
ζήτημα τῆς διαδοχῆς ὁ γέρον βασιλεὺς ἐμελλ-
λε ταχέως νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον, οἱ δὲ
υἱοὶ αὐτοῦ, γέροντες καὶ οὗτοι καὶ στεροῦμενοι
διαδόχων, ἐμελλον ταχέως νὰ τὸν ἀκολου-
θήσωσι. Πλεῖστοι εἶχον ἐστραμμένα τότε τὰ
βλέμματα πρὸς τὸν σύζυγον τῆς πριγκηπίσ-
σης Καρλότας ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παρίδῃ τοιαύ-
την πιθανότητα τοῦ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρό-
νον τῆς Ἀγγλίας; ἐτέρωθεν δὲ δὲν ὑπῆρχε
φόβος μὴ τὸ ἀγγλικὸν κοινοβούλιον, ὅπερ εἶχε
ψηφίσει δι' αὐτὸν ἐτήσιον σύνταξιν 50 χιλιά-
δων λιρῶν στερελινῶν, καταργήσῃ αὐτὴν ἐὰν
ἐνεκαθίστατο ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ καὶ
ἐφαίνετο ἀδιαφορῶν περὶ τῶν τῆς Ἀγγλίας πραγ-
μάτων; Καὶ δὲν θὰ ἦτο αὐτὸ ἐπιζήμιον εἰς
τὸν Λεοπόλδον οἰκονομικῶς ἄμα καὶ ἠθικῶς;

Πολιτικῇ σύνεσις βαθεῖα καὶ μέριμνα ἀδελ-
φικῇ περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Λεοπόλδου ἐχα-
ρακτήριζον τοὺς λόγους ἐκείνους τοῦ Στοκμάρ.
Ἡ ἐξ αὐτῶν ἐντύπωσις ἦτο τοιαύτη ὥστε με-
τέτρεψεν ἐντελῶς ἀπόφασιν καὶ ἔμεινεν ἐν Ἀγγ-
λίᾳ, περιβαλλόμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς μεγά-
λης περὶ αὐτοῦ ὑπολήψεως τῶν ἄγγλων, ἀλλ'
ἀπέχων τοῦ ἐπεμβαίνειν εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς
καὶ ἀντιπροσωπεύων πάντοτε τὴν ἀνάμνησιν
μεγάλου ἐθνικοῦ πένθους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον
τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ, δουκὸς τοῦ Κέντ, καίτοι
ὄλως ἐξέλιπον αἱ πρῶται αὐτοῦ ἐλπίδες περὶ
διαδοχῆς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας, διότι ὁ
ἀποθανὼν δουξ ἀφῆκε διάδοχον τὴν πριγκηπίσ-
σαν Βικτωρίαν, νῦν βασιλίссαν τῆς Ἀγγλίας,
ἐν τούτοις ὁ Λεοπόλδος φύσει ὢν εὐγενὴς τὰ αἰ-
σθήματα ἔκρινεν ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν τὸ
καθῆκον νὰ παραμείνῃ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπως βοηθῇ
τὴν χήραν ἀδελφὴν αὐτοῦ κατὰ τὰς διαφόρους
αὐτῆς ὑποθέσεις, ἐπιτηρῇ δὲ τὴν ἀνατροφήν
τῆς ἀνεψίας του πριγκηπίσσης Βικτωρίας, προω-
ρισμένης νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας.

Ὡς θεῖος τῆς μελλούσης βασιλίσσης ἀπολαύων
τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ ἀγγλικοῦ
λαοῦ, ὡς πριγκιψ Ἀγγλος, σύμβουλος αὐτῆς
ἠδύνατο νὰ διαδραματίσῃ σπουδαιότατον πρό-
σωπον ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ, καὶ τοιαύτη
θέσις ἠδύνατο βεβαίως νὰ ικανοποιήσῃ τὴν
προσωπικὴν αὐτοῦ φιλαυτίαν.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡσχολεῖτο περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν
τῶν καθηκόντων ἐκείνων, γεγονὸς ἀπροσδόκητον
ἢ ὑποψηφιότης αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλ-
λάδος ἐμελλε ν' ἀπασχολήσῃ σπουδαίως τὸ τε
πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις
καὶ πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν κοινωίαν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΧΑΡΙΑΛΟΣ ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ τοιαύτη εἰδήσις ἐξέπληξε πάντας καὶ τὸν
Ρίσελν περισσότερο ὅλων τῶν ἄλλων. Ἄλλ' ἢ
μικρὰ Σέβη ἦτο τόσον νόστιμος, τὸν ἐβλεπέ με-
τόσον τρυφερὸν βλέμμα, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ κα-
τέστη εὐθύς τυφλῶς ἐρωτόληπτος. Ἴσως μάλιστα
χωρὶς νὰ τὸ συναισθάνηται, ὁ ἔρωσ αὐτὸς πρὸ
καιροῦ ἐνεφώλευεν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Ἰδοὺ διατὶ τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου τῆς ἡ
νεκρὰ κυρία Ρίσελν ἐν τῇ παλλευκῇ αὐτῆς
νυμφικῇ περιβολῇ παρετῆρει μὲ μειδίαμα θρι-
άμβου τὸ παράθυρον τοῦ μεσαναβαθροῦ, τὸ περι-
βαλλὸν ὡς πλαίσιον τὴν εἰκόνα δέκα ἐτῶν τῆς
ζωῆς τῆς. Τὸ ἀλάζον μειδίαμα ἐν ᾧ περιείχετο
καὶ βαθὺς οἶκτος καὶ ποιά τις περιφρόνησις οἶαν
ἢ ὀφίπλους αἰσθάνεται πρὸς τὴν ταπεινὴν
τοῦ σταδίου τῆς ἀφετηρίαν, ἀπευθύνετο προφα-
νῶς πρὸς τὸ πτωχὸν καὶ ἀσθενικὸν κοράσιον, ὅπερ
ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπέναντι τῆς
εἰς τὴν σκοτίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς νυκτὸς
καὶ ἐφαίνετο λέγουσα πρὸς αὐτὸ καὶ δεικνύουσα
ταυτοχρόνως τὸ ἐργαστάσιον :

— Πῶς σοῦ φαίνεται, μικρὰ Σέβη; . . . Βλέπεις
ὅτι ἐμβῆκα ἐδῶ τέλος πάντων ! . . .

BIBLION ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'.

Ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς τῆς συζύγου μου.

Εἶνε μεσημβρία. Ἡ συνοικία τοῦ Ἑλίου γευ-
ματίζει.

Μὲ τὰς βαρεῖας δονήσεις τῶν κωδῶνων τοῦ
Ἁγίου Παύλου, τοῦ Ἁγίου Γερβασίου, τοῦ Ἁ-
γίου Διονυσίου ἀνεμίγνυτο ἀνερχόμενος ἐκ τῶν
αὐλῶν ὁ ἀσθενὴς ἤχος τῶν κωδῶνων τοῦ ἐργο-

στασίου. Ἐκάστη τῶν κωδωνοκρουσιῶν αὐτῶν ἔχει τὸν ἰδιαιτέρον αὐτῆς χαρακτήρα. Εἰσὶ τινες ὀλιβεραὶ καὶ ἄλλαι φοιδραὶ, τινὲς γοργαὶ καὶ ἄλλαι νωθραὶ. Ὑπάρχουσι κώδωνες πλούσιοι, εὐδαίμονες, ἠχοῦντες δι' ἑκατοστίας ἐργατῶν ὑπάρχουσιν ἕτεροι κώδωνες πτωχοί, δειλοί, οἵτινες φαίνονται κρυπτόμενοι τρόπον τινὰ ὀπισθεν τῶν ἄλλων, σμικρυνόμενοι ἐκ συστολῆς, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μήπως τοὺς ἀκούσῃ ἡ χρεοκοπία. Ἐπειτα ὑπάρχουσιν οἱ ψεῦσται κώδωνες, οἱ ἀναίσχυντοι οἱ κρουόμενοι διὰ τοὺς ἔξω, διὰ τὴν ὁδόν, διὰ νὰ πιστευθῇ ὅτι εἶνε οἶκος σημερινῶς καὶ ὅτι ἐπασχολοῦνται εἰς αὐτὸν πολλοὶ ἐργάται.

Χάριτι θεῖα ὁ κώδων τοῦ ἐργοστασίου Φρομῶν, δὲν ἦτο ἐκ τούτων. Εἶνε καλὸς παλαιὸς κώδων ὁπωσοῦν ῥαγισμένος, γνωστὸς εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἐλους πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, μὴ παύσας νὰ ἠχῇ ποτε, εἰμὴ κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἡμέρας τῶν ὀχλαγωγῶν.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὀλόκληρος πληθυσμὸς ἐργατῶν παρελαύνει ὑπὸ τὸν πυλῶνα τοῦ ἀρχαίου μεγάρου καὶ ἐκχύνεται εἰς τὰ παρακείμενα οἶνοπωλεῖα. Οἱ μαθητευόμενοι κἀθηνται παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου ἡμοῦ μὲ τοὺς κτίστας. Διὰ νὰ ἐξοικονομήσωσιν ἡμίσειαν ὥραν παιγνιδίου καταναλίσκουσι μόνον πέντε λεπτῶν διάστημα διὰ τὸ πρόγευμά των, γεύόμενοι πᾶν ὅ,τι ἀπομένει ἐν Παρισίσις διὰ τοὺς πλάνητας καὶ τοὺς πτωχοὺς, κάστανα, κάρυα, μῆλα πλησίον δὲ αὐτῶν οἱ κτίσται κἀπτουσι μεγάλους ἄρτους ἐξ ἀλεύρου ἀναμεμιγμένου μετὰ γύψου. Αἱ γυναῖκες ἐπείγονται καὶ βαινουσι τροχάδην. Ἐχουσιν αὐταὶ πᾶσαι εἰς τὴν οἰκίαν των ἢ εἰς τὸ ἄσυλόν των τέκνον τι νὰ περιποιηθῶσιν ἢ γέροντα γονέα, καὶ πρέπει νὰ μεριμνήσωσι διὰ τὰ τοῦ οἴκου. Ἀσφικτιῶσαι ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ ἐργοστασίου, μὲ τὰ βλέφαρα ἐξωγκωμένα, μὲ τὴν κόμην θολὴν ἐκ τῆς κόνεως τοῦ χνοῶδους χάρτου, κόνεως λεπτῆς προκαλοῦσης βήχα, βαδίζουσι σπεύδουσαι μὲ ἐν καλῶθιον εἰς τὸν βραχίονα διὰ τῆς ὁδοῦ βριθούσης διαβατῶν, ὅπου τὰ λεωφορεῖα κυκλοφοροῦσι μετὰ κόπου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλημμύρας ἐκείνης τοῦ λαοῦ.

Παρὰ τὴν θύραν, καθήμενος ἐπὶ λίθου χρησιμεύοντος ἄλλοτε ὡς ἀνάβαθρον εἰς τοὺς ἵππεῖς ὁ Ρίσιερ βλέπει μειδιῶν τὴν ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἐξοδον. Προξενεῖ αὐτῷ πάντοτε εὐχαρίστησιν ἢ εὐσέβαστος οἰκειότης ὅλων ἐκείνων τῶν ἐξαιρέτων ἀνδρῶν, οὓς ἐγνώρισεν ἀφ' ὅτου ἦτο μικρὸς καὶ ταπεινὸς ὡς αὐτοί. Ἐκεῖνο τὸ «καλημέρα, κύριε Ρίσιερ» λεγόμενον ὑπὸ τῶσων διαφορετικῶν φωνῶν, ἀλλὰ πασῶν φιλοστόργων ἠὲ φραίνε τὴν καρδίαν του. Τὰ παιδιὰ τὸν ἐπλησίαζον ἀφόβως· οἱ σχεδιασταὶ πωγωνίαὶ ἐξ ἡμισείας ἐργάται καὶ ἐξ ἡμισείας καλλιτέχναι, τείνουσιν αὐτῷ τὴν χεῖρα διερχόμενοι καὶ ὀμιλοῦσι πρὸς

αὐτὸν οἰκειῶς μὲ τὸ σὺ. Ἴσως ἢ εἰς τὰς σχέσεις ταύτας ὑπάρχουσα οἰκειότης εἶνε ὑπερβολικὴ, διότι ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀκόμη δὲν ἐνόησε τὸ γόητρον καὶ τὴν σημασίαν τῆς νέας του θέσεως· ὑπάρχει δὲ τις μάλιστα ὅστις θεωρεῖ τὴν ταυτὴν συγκατάβασιν λίαν ἐξευτελιστικὴν. Ἄλλ' ὁ τις οὗτος δὲν δύναται νὰ τὸν ἴδῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ὁ προϊστάμενος ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐναγκαλισθῇ ἐγκαρδίως τὸν γηραιὸν γραμματέα καὶ καταστιχογράφον, τὸν Σιγισμόνδον ὅστις ἐξέρχεται τελευταῖος πάντων, εὐθυτενῆς, κόκκινος, μὲ τὸν τράχηλον περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλοῦ περιλαίμιου, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, οἰοσθῆποτε καιρὸς καὶ ἂν εἶνε, ἐκ φόβου τῶν ἐγκεφαλικῶν συμφορήσεων.

Ὁ Ρίσιερ καὶ αὐτὸς εἶνε συμπατριῶται. Γρέφουσι πρὸς ἀλλήλους βαθυτάτην ὑπόληψιν χρονολογουμένην ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ σταδίου των ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ἀπὸ τῆς μακρινῆς ἐποχῆς ὅτε ἐπρογευματίζον ἡμοῦ εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τὸ κείμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, ὅπου ὁ Σιγισμόνδος Πλανῆς εἰσέρχεται νῦν μόνος καὶ ἐκλέγει τὸ φαγητόν του ἐκ τῆς ἐξαρτωμένης ἐκ τοῦ τοίχου πλακῶς τοῦ καταλόγου...

Προσοχὴ ὅμως! Ἴδου ἡ ἀμαξία τοῦ νέου Φρομῶν ἣτις φθάνει πρὸ τῆς πύλης. Ἀπὸ πρωΐας τρέχει ἔξω· καὶ οἱ δύο συνέταιροι προχωροῦντες πρὸς τὴν χαρίεσσαν οἰκίαν ἐνθα κατοικοῦσιν, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, συνομιλοῦσι φιλικῶς περὶ τῶν ὑποθέσεων των.

— Ὑπῆγα εἰς τοὺς Προσασῶν, εἶπεν ὁ Φρομῶν. Μοῦ ἔδειξαν κἀτι νέα δείγματα ὠραιότατα, μὰ τὸν Θεόν!.. Χρειάζεται προσοχῆ. Ἐχομεν σοβαροὺς ἀνταγωνιστάς.

Πλὴν ὁ Ρίσιερ δὲν ἀνησχέει. Ἐχει πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἰκανότητά του, εἰς τὴν πεῖράν του· εἶπειτα... ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ ἐμπιστευτικόν... εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐξαισίου ἐφευρέσεως, μίς ἐκτυπωτικῆς μηχανῆς τελειοποιημένης, κἀτι τι τέλος πάντων... θὰ ἴδουν! Συνομιλοῦντες εἰσέρχονται εἰς τὸν κήπον ἐπιμελημένον ὡς ἀνθοκομεῖον δημοσίου πλατείας, κεκοσμημένον δι' ἀκκιῶν μὲ κυκλοτερές φύλλωμα ἀρχαίων ὅσον καὶ τὸ κτίριον καὶ διὰ θαυμαστῶν ἀναδενδράδων κισσοῦ ἀποκρυσταλλῶν τοὺς ὑψηλοὺς μαύρους τοίχους.

Ὁ Ρίσιερ πλησίον τοῦ Φρομῶν φαίνεται ὑπάλληλος ἀνγκοινῶν πρὸς τὸν προϊστάμενον τὰ πεπραγμένα. Κατὰ πᾶν βῆμα σταματᾷ ὅπως ὀμιλήσῃ καθότι ἡ χειρονομία του εἶνε βαρεῖα, αἱ ιδέαι του βραδείαι καὶ μετὰ δυσκολίας ἀνευρίσκει τὰς λέξεις. ὦ! ἂν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἐκεῖ ὑψηλὰ ὀπισθεν τοῦ παραθύρου τοῦ δευτέρου πατώματος τὴν μικρὰν ῥοδίνην μορφήν, ἣτις παρατηρεῖ πάντα ταῦτα προσεκτικῶς!..

Ἡ κυρία Ρίσιερ ἀναμένει τὸν σύζυγόν της διὰ τὰ προγευματίσωσιν, ἀνυπομονεῖ δὲ διὰ τὴν βραδύτητά του. Διὰ τῆς χειρὸς νεύει αὐτῷ ὡς νὰ τῷ ἔλεγεν! « Ἐλα λοιπόν! » Ἄλλ' ὁ Ρίσιερ δὲν τὴν βλέπει· εἶνε ὄλωσ ἀπησχολημένος μετὰ τὴν μικρὰν Φρομὼν, τὸ θυγάτριον τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Κλαίρης, τὸ ὁποῖον μειδιῶν ἀπολαύει τοῦ θάλλου τοῦ ἡλίου βεβουλισμένον εἰς τὰ ἐκ τριχάπτων ἐνδύματά του καὶ φερόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τροφῆς. Πόσον εἶνε εὐμορφον!

— Εἶσθε ἀπαράλλακτη σεῖς, κυρία Γεωργίου!

— Νομίζετε, φίλτατε Ρίσιερ; . . . Ὁλος ὁ κόσμος λέγει ἐν τούτοις ὅτι ὁμοιάζει τὸν πατέρα της.

— Ναί . . . λιγάκι. Ἄλλ' ὁμως . . .

Καὶ προσπαθοῦν ὅλοι, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ἡ τροφός, ὁ Ρίσιερ ν' ἀνεύρωσι σοβαρῶς πρὸς τίνα ὁμοιάζει τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀτελές σχεδίασμα ἀνθρωπίνου ὄντος, ὅπερ τοὺς βλέπει μετὰ τοὺς ἀορίστους ὀφθαλμούς του τεθαμβωμένους ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας. Ἐκ τοῦ ἡμι-κλειστοῦ παραθύρου τῆς ἡ Σιδωνία κύπτει ὅπως ἴδη τί κάμνουν καὶ διατὶ ὁ σύζυγός της δὲν ἔρχεται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ρίσιερ εἶχε λάβει τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὀλόκληρον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο φορτίον τῶν λευκῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν ζωηροῦ χρώματος ταινιῶν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ κάμη νὰ γελάσῃ καὶ νὰ μιμνρῖσῃ μετὰ θωπείας καὶ μετὰ τὸ ἦθος πάππου. Πόσον φαίνεται γέρον ὁ καυμένος! Τὸ ὑψηλὸν σῶμά του ὅπερ σμικρύνει ἐμπροσθεν τοῦ παιδίου, ἡ χονδρὰ φωνή του ἦν καθιστᾶ ὑπόκωφον διὰ τὰ τὴν γλυκάνη ὀπωσῶν καθιστῶσι τὸ σύνολόν του ἄχαρι καὶ γελοῖον.

Ἐψηλά ἡ σύζυγός του κτυπᾷ ἀνυπομονῶς τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς καὶ ψιθυρίζει:

— Ὁ βλαξ! . . .

Τέλος βαρυνθεῖσα ν' ἀναμένη στέλλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον ὅτι τὸ πρόγευμα εἶνε ἔτοιμον· ἀλλ' ὁ κύριος εἶνε τόσο ἤδη ἀπησχολημένος εἰς τὸ ἔργον του, ὥστε ἀγνοεῖ πλέον πῶς νὰ φύγῃ καὶ πῶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐκκρηξὴν ἐκείνην τῆς χαρᾶς καὶ τῶν μικρῶν ὡσεὶ πτηνοῦ κραυγῶν. Κατορθώνει ἐντούτοις ν' ἀποδώσῃ τὸ βρέφος εἰς τὴν τροφὴν του καὶ ἀνέρχεται ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα γελῶν ἐξ ὅλης καρδίας. Γελά ἀκόμη εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον· ἀλλ' ἐν βλέμματι τῆς συζύγου του ἀναχαιτίζει τὴν φαιδρότητά του.

Ἡ Σιδωνία κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν πρὸ τῆς θερμάστρας τῶν φαγητῶν. Εἰς τὴν στάσιν ἣν ἔλαβεν, στάσιν θύματος τυραννουμένου, διαφαίνεται ἡ προδιάθεσις τῆς δυσθυμίας.

— Ἐκοπιάσατε, λέγει τέλος πάντων! . . . Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ Ρίσιερ κάθηται ὀπωσῶν ἐντρεπόμενος.

— Τί τὰ θέλεις, καυμένη! . . . Ἐκεῖνο τὸ παιδί εἶνε τόσο . . .

— Σὰς παρεκάλεσα ἤδη νὰ μὴ μοῦ ὁμιλήτε εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν. Αὐτὸ δὲν στέκει ἀναμεταξύ μας.

— Ἄλλ' ὅταν εἴμεθα μόνοι! . . .

— Μὰ βλέπω λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆτε ποτὲ νὰ συνειθίσετε εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς νέας μας θέσεως . . . Καὶ δι' αὐτὸ τί συμβαίνει; Κανεὶς δὲν με σέβεται ἐδῶ. Ὁ μπάρμπα—Ἀχιλλεὺς μὲ μόλις με χαιρετᾷ ὅταν διέρχωμαι πρὸ τοῦ φυλακείου του. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι Φρομὼν καὶ ὅτι δὲν ἔχω ἀμαξάν.

— Ἐλα δά! . . . καυμένη, γνωρίζεις . . . δηλαδὴ γνωρίζετε ὅτι δύνασθε νὰ κάμνετε χρῆσιν τῆς ἀμάξης τῆς κυρίας Φρομὼν . . . Πάντοτε τὴν θέτει εἰς τὴν διάθεσίν μας . . .

— Πόσας φορές πρέπει νὰ σὰς τὸ εἶπω ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω καμμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

— ὦ, Σιδωνία!

— Ναί, μάλιστα, τὸ γνωρίζομεν, εἶνε ἀπαράγραπτον πλέον . . . Ἡ κυρία Φρομὼν εἶνε ὁ Θεός καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ὑποταχθῶ, νὰ μὴ εἶμαι τίποτε εἰς τὸ σπίτι, ν' ἀφίνω νὰ με ἐξευτελίζου, νὰ με ποδοπατοῦν.

— Ἐλα δά, ἔλα δά! . . .

Ὁ ταλαίπωρος Ρίσιερ προσπαθεῖ νὰ παρεμβῇ νὰ εἶπῃ ἕνα λόγον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀγαπητῆς του κυρίας Γεωργίου. Ἄλλ' εἶνε ἀδέξιός· καὶ αὕτη εἶνε ἡ χειρίστη τῶν περὶ συμφιλίωσης ἀποπειρῶν. Ἡ ὀργὴ τῆς Σιδωνίας διὰ μιᾶς ἐκρήγνυται.

— Σὰς λέγω ἐγὼ ὅτι με ὅλον αὐτὸ τὸ ἥσυχον ἦθός της ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε ἀλαζῶν καὶ κακὴ . . . Ἐν πρώτοις με ἀποστρέφεται, τὸ γνωρίζω . . . Ἐνόσω ἤμην ἡ πτωχὴ μικρὰ Σιδωνία εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριπτον ὡς ἐλεημοσύνην τὰ παλαιὰ σπασμένα παιγνίδια καὶ τὰ παλαιὰ φουστάνια, ἦτο καλὰ. Τώρα ὁμως ὅτε ἐγείνα καὶ ἐγὼ κυρία, αὐτὸ τὴν στενοχωρεῖ τὴν ταπεινώνει . . . Ἡ κυρία μοῦ δίδει συμβουλὰς ὡς ἀνωτέρα μου· φέγει τὴν συμπεριφορὰν μου . . . Κακὰ ἔκαμα νὰ προσλάβω θαλαμηπόλον. Φυσικά! Δὲν εἶμαι τάχα συνειθισμένη νὰ ἐκτελῶ μόνη τὴν ὑπηρεσίαν μου; . . . Ζητεῖ κάθε ἀφορμὴν διὰ νὰ με διασαρστήσῃ. Ὅτε πηγαίνω εἰς τὴν συναναστροφὴν της τὴν Τετάρτην ἔπρεπε ν' ἀκούετε με τί τόνον ἐμπροσθεν ὅλου τοῦ κόσμου με ἐρωτᾷ τί κάμνει « ἡ ἀγαθὴ κυρία Σέβη. » Μάλιστα! . . . Ἐγὼ εἶμαι Σέβη καὶ αὕτη Φρομὼν. Ἀλλὰ αὐτὸ με τιμᾷ, νομίζω. Ὁ πάππος μου ἦτο φαρμακοποιός καὶ ὁ ἰδικός τις τί ἦτο παρακαλῶ; Ἐνας χωρικός ὅστις ἐπλούτησε μετὰ τὴν τοκογλυφίαν.

“Ω! θά τῆς τὸ εἰπῶ καμμίαν ἡμέραν, ἂν μοῦ κάμνη πολὺ τὴν ὑπερήφανον· καὶ θά τῆς εἰπῶ ἀκόμη ὅτι ἡ κόρη των χωρὶς νὰ τὸ καταλαμ-
βάνουν, ὁμοιάζει τὸν γέρω-Γαρδινὸν καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἡξέυρει ἂν αὐτὸς εἶνε πολὺ εὐμορφος.

— “Ω! εἶπεν ὁ Ρίσιερ, ὅστις δὲν εὗρισκε λέ-
ξιν ν’ ἀπαντήσῃ.

— Μάλιστα! σὰς συμβουλεύω νὰ τὸ θαυμά-
ζετε τὸ κοριτσάκι τῆς!.. Πάντοτε εἶνε ἀθηνει-
κόν. “Ὀλην τὴν νύκτα κλαίει ὡσάν γατάκι καὶ
μ’ ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῶ... “Ἐπειτα τὴν ἡμέ-
ραν ἔχομεν τὸ πιάνο τῆς κυρίας καὶ τὸ τραγοῦδι
τῆς... τρά λά λά λά!.. Καὶ νὰ ἦτο τούλάχιστον
εὐχάριστος μουσικὴ!

Ὁ Ρίσιερ ἀποφασίζει ὁρθῶς νὰ μὴ ἀπαντήσῃ
καὶ δὲν λέγει πλέον τίποτε· εἶτα μετ’ ὀλίγας
στιγμὰς βλέπων ὅτι ἀρχίζει νὰ πραῦνῃται, τὴν
καθησυχάζει ἐντελῶς διὰ φιλοφρονημάτων.

— Τί κομψότης σήμερον!.. Ἐπισκέψεις ἔχο-
μεν νὰ κάμωμεν;

“Ὅπως ἀποφύγῃ τὴν δυσκολίαν τοῦ νὰ ἐκφρά-
ζῃται εἰς δευτέρον ἐνικὸν πρόσωπον, μεταχει-
ρίζεται φρασεολογίαν ἀόριστον καὶ ἀπρόσωπον.

— “Ὅχι, δὲν θὰ κάμω ἐπισκέψεις, ἀπαντᾷ ἡ
Σιδωνία μετὰ τινος ἀγερωχίας. Ἀπεναντίας δέ-
χομαι ἐπισκέψεις. Σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα μου...

Καὶ βλέπουσα τὸ ἐλαμβὸν καὶ συγκεχυμέ-
νον ἦθος τοῦ συζύγου τῆς ἐξακολουθεῖ:

— Μάλιστα· εἶνε ἡ ἡμέρα ὁποῦ δέχομαι.
Ἄφου ἡ κυρία Φρομὼν ἔχει τὴν ἰδιωκίαν τῆς ἡμέραν
τῆς ὑποδοχῆς, ἡμπορῶ καὶ ἐγὼ νομίζω νὰ ἔχω.

— Βέβαια, βέβαια, λέγει ὁ ἀγαθὸς Ρίσιερ
ὅστις παρατηρεῖ περίξ αὐτοῦ μετὰ τινος ἀνη-
συχίας. Δι’ αὐτὸ λοιπὸν εἶδα τόσα ἄνητα παντα-
χοῦ, εἰς τὴν κλίμακα, εἰς τὴν αἴθουσαν...

— Ναί· τὸ πρῶν ἡ ὑπρέτρια κατέβη εἰς τὸν
κῆπον καὶ ἔκοψεν. Μήπως ἔκαμα ἄσχημα; “Ὀ
δὲν μοῦ τὸ λέγετε, ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ
σκέπτεσθε πῶς ἔκαμα ἄσχημα... Ἄκουε ἐκεῖ!
Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἄνητα τοῦ κήπου ἦσαν
κοινὰ μεταξὺ μας...

— Ἐννοεῖται... ἐν τούτοις ὁμως θὰ ἔκαμνες...
θὰ ἐκάμνετε καλλίτερα ἂν...

— Ἄν ἐζήτοῦσα τὴν ἄδειαν;.. Αὐτὸ θέλετε
νὰ εἰπῆτε... Νὰ ἐξευτελισθῶ πάλιν διὰ μερικὰ
βρωμχορσάνθημα καὶ διὰ ὀλίγα χορτάρια. “Ἐ-
πειτα δὲ δὲν ἐπῆγα κρυφὰ νὰ τὰ κόψω... “Ὅταν
θὰ ἔλθῃ ἐδῶ μετ’ ὀλίγον...

— Ὅθι ἔλθῃ ἐδῶ; ... Ἄ, ἐξαίρετα!

Ἡ Σιδωνία ἀνεσιρτήσεν ὀργισθεῖσα.

— Τί! ἐξαίρετα;.. Αὐτὸ μόνον μὰς ἔλειπε νὰ
μὴ ἔλθῃ! Καὶ ἐγὼ ποῦ πηγαίνω κάθε Τετάρτην
καὶ πλῆττω εἰς τὸ σπίτι τῆς μὲ ἓνα σωρὸν ψω-
ροῦπερήφανα καὶ καμωματοῦσαις...

Δὲν λέγει δὲ ὅτι ἐκ τῶν συναστροφῶν ἐκεῖνων
τῆς κυρίας Φρομὼν πολὺ ἐπωφελήθη διότι ἐχρη-

σίμειον αὐτῇ ὡς ἐβδομαδιαία ἐφημερίς τοῦ συρ-
μοῦ τρόπον τινά, ὡς πολυσύνθετόν τι δημοσίευμα
περιέχον ὀδηγίας περὶ τοῦ τρόπου τοῦ εἰσερχε-
σθαι, τοῦ χαιρετίζειν, τοῦ τοποθετεῖν τὰ ἄνητα
ἐπὶ τῶν ἀνθοφόρων τραπεζῶν καὶ τὰ σιγάρα
ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ σκεύους, παρεκτός τῶν εἰκόνων,
ἐν αἷς παρελαύνει ὁ κόσμος τῶν γυναικείων
φορεμάτων μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύν-
σεως τῶν πεφημισμένων ραπτριῶν. Ἡ Σιδωνία
δὲν λέγει ἐπίσης ὅτι τὰς φίλας ἐκεῖνας τῆς
Κλαίρης περὶ ὧν ἐκφράζεται τόσον περιφρονητι-
κῶς τὰς καθικέτευσεν πάσας νὰ ἔλθωσι πρὸς ἐπί-
σκεψίν τῆς τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ οἴκου
τῆς καὶ ὅτι αὐταὶ αἱ ἴδιαι ἐξέλεξαν τὴν ἡμέραν
ταύτην.

Ὅθι ἔλθωσιν ἄραγε; Ἡ κυρία Φρομὼν θὰ
κάμῃ πρὸς τὴν κυρίαν Ρίσιερ τὴν προσβολὴν
νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῆς τὴν πρῶ-
την Παρασκευὴν; Τὸ τοιοῦτο τὴν ἀνησυχεῖ μέ-
χρι πυρετοῦ.

— Μὰ τελειώνετε λοιπὸν!.. λέγει ἡ Σιδω-
νία κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, πόσῃν ὥραν κάμνετε
νὰ προγευματίσετε, Θεὲ μου!..

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι μία τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ
ἀγαθοῦ Ρίσιερ ἦτο νὰ τρώγῃ βραδέως καὶ ν’
ἀνάπτῃ τὴν καπνοσύριγγά του εἰς τὴν τράπεζ-
ζαν ροφῶν ὀλίγον κατ’ ὀλίγον τὸν καφέν του.
Σήμερον πρέπει νὰ παραιτηθῇ τῶν προσφιλῶν
του ἐξεων, ν’ ἀφήσῃ τὴν καπνοσύριγγα εἰς τὴν
θήκην τῆς διὰ νὰ μὴ διασκορπισθῇ εἰς τὴν αἴ-
θουσαν ἢ ὁσμὴ τοῦ καπνοῦ, καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ
φαγητὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐνδύθῃ γρήγορα διότι ἡ
σύζυγός του ἐπιμένει ν’ ἀνέλθῃ τὸ ἀπόγευμα καὶ
νὰ χαιρετίσῃ τὰς κυρίας.

Τὶ ἔκτακτον γεγονός διὰ τὸ ἐργαστάσιον ὁσαύ-
κις βλέπουσι τὸν Ρίσιερ μίαν ἡμέραν καθ’ ἐβδο-
μάδα νὰ κατέρχῃται μὲ ρεδιγκόταν μαῦρην
καὶ λαίμοδέτην τῆς ἐθιμοτυπίας.

— Εἰς γάμον πηγαίνει; κρᾶζει πρὸς αὐτὸν
ὁ ταμίας Σιγισμόνδος ὅπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ του.

Ὁ Ρίσιερ ἀπαντᾷ μετὰ τινος ἐπάρσεως:

— Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς τῆς συζύγου μου.

Μετ’ ὀλίγον πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ γινώσκουσι
τὴν ἡμέραν καθ’ ἣν δέχεται ἡ Σιδωνία· μάλι-
στα ὁ μπάρμπα - Ἀχιλλεὺς ὅστις περιποιεῖται
τὸν κῆπον δὲν εἶνε νῦχαιστημένος διότι συνέ-
τριψαν τοὺς κλάδους τῶν παρὰ τὴν εἴσοδον
θάμνων τῆς δάφνης.

Καθήμενος πρὸ τῆς σανίδος ἐφ’ ἧς σχεδιάζει
ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὑψηλῶν παραθύρων ὁ Ρίσιερ
ἐξέβαλε τὴν καινουργῆ ρεδιγκόταν του ἧτις τὸν
στενοχωρεῖ καὶ ἀνέσυρε τὰς χειρῖδας τοῦ ὑπο-
καμίσου του. Ἄλλ’ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ σύζυγός του
ἀναμένει ἐπισκέψεις τὸν ἀπασχολεῖ, τὸν ἀνησυ-
χεῖ καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐνδύεται πάλιν διὰ
ν’ ἀνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

— Κανείς δὲν ἦλθεν; ἐρωτᾷ δειλῶς.

— Ὅχι, κύριε, κανείς.

Εἰς τὴν ὥραϊαν ἐρυθρὰν αἰθουσαν — διότι ἔχουν μίαν αἰθουσαν μὲ ἐπιπλα ἐπεστρωμένα δι' ἐρυθροῦ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος μεθ' ἐνὸς τραπέζιου καὶ καθρέπτου μεταξύ τῶν δύο παρθύρων καὶ μιᾶς ὥραϊας τραπέζης εἰς τὸ μέσον τοῦ τάπητος, οὗ τὸ σχέδιον παριστᾷ ἄνθη ἀνοικτοῦ χρώματος — ἡ Σιδωνία ἐνεκατέστη ὡς οἰκοδέσποινα ὑποδεχομένη, ἔχουσα περὶ αὐτὴν κύκλον καθισμάτων καὶ ἑδρῶν καὶ σκιμπόδων. Τῆδε κακεῖσε κείνται βιβλία καὶ περιοδικά, ἐν μικρὸν κἀνίστρον τῆς ἐργασίας ἐν εἶδει θεραπευτικοῦ σάκκου πεπλεγμένου μὲ μεταξίνους κόμβους, μία ἀνοδοῦσα ἕως ἐντὸς κρυσταλλίνου ποτηρίου καὶ φυτὰ χλωρὰ εἰς τ' ἀνθοφόρα σκευῆ. Πάντα ταῦτα εἰσὶ διηυθετημένα ἀκριβῶς ὅπως εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν Φρομῶν εἰς τὸ κάτω πάτωμα· μόνη ἡ φιλοκαλία, ἡ ἀόριστος ἐκείνη γραμμὴ ἢ ἀποχωρίζουσα τὸ εὐγενὲς ἐκ τοῦ χυδαίου, φαίνεται μὴ πῶ ἐξευγενισθεῖσα. Ἡ διακόσμησις αὕτη ὁμοιάζει πρὸς μέτριον ἀντίγραφον ὥραϊας εἰκόνας. Καὶ αὕτη ἡ οἰκοδέσποινα φέρει ἐσθῆτα λίαν καινουργῆ· καὶ φαίνεται μᾶλλον ὡς μέλλουσα νὰ μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆ ἢ ὡς δεχομένη ἐπισκέψεις. Διὰ τὸν Ρίσελν τὰ πάντα εἶνε ἐξαιρέτα καὶ ἀνεπίληπτα, ἐτοιμάζεται δὲ νὰ τὸ εἴπῃ εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἰθουσαν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ὄργιλου βλέμματος τῆς συζύγου του ὁ ταλαίπωρος ἀνὴρ σταματᾷ δειλιῶν.

— Βλέπετε ὅτι εἶνε τέσσαρες ἡ ὥρα, λέγει αὐτῷ δεικνύουσα τὸ ἔκκρεμὸς μὲ χειρομῖαν ὄργης... Κανείς δὲν θὰ ἔλθῃ... Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰ ἔχω μὲ τὴν Κλαίρην διότι δὲν ἀνέβῃ... Εἶνε εἰς τὸ σπῆτι... εἶμαι βεβαία, τὴν ἀκούω!...

Τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἡ Σιδωνία ἀκροᾷτο καὶ τοὺς ἐλαχίστους κρότους τοῦ κάτω πατώματος, τὰς φωνὰς τοῦ παιδίου, τὸν τριγμὸν θύρας κλειομένης. Ὁ Ρίσελν ἐπόθει νὰ κατέλθῃ, ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπὶ κἀλήψιν τῆς κατὰ τὸ πρόγευμα συνομιλίας, ἣτις ἀρχεται ἐκ νέου. Ἀλλ' ἡ σύζυγός του δὲν ἐννοεῖ τὸ τοιοῦτο. Τοῦλάχιστον αὐτὸς πρέπει νὰ τῆς κάμνῃ συντροφίαν ἀφοῦ ὅλοι τὴν ἐγκαταλείπουν καὶ διὰ τοῦτο μένει ἐκεῖ ἀδέξιος, προσηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του ὡς οἱ μὴ τολμῶντες νὰ κινηθῶσιν ἐνόσφω δικραεῖ ἢ θύελλα ἐκ φόβου μήπως ἐπισύρῃσι τὸν κεραυνόν. Ἡ Σιδωνία ταράσσεται, περιέρχεται ἐντὸς τῆς αἰθούσης, μετακινεῖ μίαν ἑδραν, τὴν μεταφέρει πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς, κυττάζει εἰς τὸν καθρέπτην ἐνῶ διέρχεται, προσκαλεῖ τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ τὴν ἐπιφορτίζει νὰ ἐρωτήσῃ τὸν μπάρμπα — Ἀχιλλέα ἀν ἦλθε κανείς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς. Εἶνε τὸσον μοχθηρὸς αὐτὸς ὡς μπάρμπα — Ἀχιλλεύς!... Ἴσως ὅταν ἐρχεται κανείς τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἐξῆλθεν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ θυρωρὸς διαβεβαίει ὅτι δὲν εἶδε τινά.

Σιγὴ ἐπικρατεῖ καὶ κατάπληξις. Ἡ Σιδωνία ἴσταται ὀρθία εἰς τὸ πρὸς ἀριστερὸν παράθυρον, ὁ δὲ Ρίσελν εἰς τὸ πρὸς δεξιάν. Ἐκεῖθεν βλέπουσι τὸν μικρὸν κῆπον ἔνθα ἡ νύξ ἤδη ἀρχίζει νὰ κατέρχεται καὶ τὸν μέλανα καπνόν, ὃν ἐξερεύγεται ἡ ὑψηλὴ καπνοδόχῃ ὑπὸ τὸν συννεφώδη οὐρανόν. Τὸ ὑάλινον παράθυρον τοῦ Σιγισμόνδου φωτίζεται πρῶτον· ὁ ταμίης ἐτοιμάζει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν λυχνίαν του μετὰ λεπτολόγου φροντίδος καὶ ἡ μεγάλη αὐτοῦ σκιά περιφέρεται πρὸ τῆς φλογὸς ἢ κύπτει πλησίον τῶν κιγκλίδων τοῦ γραφείου. Ἡ ὄργῃ τῆς Σιδωνίας κατευνάζεται πρὸς στιγμὴν καὶ λησμονεῖται ἐνῶ παρατηρεῖ τὰς γνωστὰς ἐκείνης λεπτομερείας.

Αἴφνης μικρὸν ὄχημα εἰσέρχεται εἰς τὸν κῆπον καὶ σταματᾷ πρὸ τῆς θύρας. Ἴδου τέλος πάντων κάποιος! Εἰς τὸν κομψόν ἐκεῖνον καὶ περιδινούμενον ὄγκον τὸν ἀνερχόμενον ἐν τάχει τὴν κλίμακα καὶ ἀποτελούμενον ἐκ μετάξης, ἐξ ἀνθέων, ἐκ γαγατῶν, ἐκ σειρητιῶν, ἐκ σισυρῶν ἡ Σιδωνία ἀνεγνώρισεν μίαν τῶν τακτικῶν ἐπισκεπτριῶν τῆς αἰθούσης τῶν Φρομῶν, συζυγον ἐμπόρου ὀρειχαλκίων ἀντικειμένων. Οἶα δόξα νὰ δεχθῇ παρομοίαν ἐπίσκεψιν! Γρήγορα, γρήγορα τὸ ἀνδρόγυνον λαμβάνει θέσιν, ὁ κύριος παρὰ τὴν ἐστίαν, ἡ δὲ κυρία ἐπὶ ἑδρας φυλλομετροῦσα νωχελῶς ἐν φυλλάδιον περιοδικοῦ. Ἀλλ' ὁ κόπος τῆς παρασκευῆς ἦτο μάταιος! Ἡ ὥραϊα ἐπισκέπτρια δὲν ἤρχετο διὰ τὴν Σιδωνίαν ἑσταμάτησεν εἰς τὸ κατώτερον πάτωμα.

Ἄ! ἀν ἡ κυρία Γεωργίου ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ ὅτι ἡ γείτων τῆς λέγει περὶ αὐτῆς καὶ τῶν φίλων τῆς!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἀναγγέλλουσι μίαν ἐπίσκεψιν:

— Ἡ δεσποινὶς Πλανῆ!

Εἶνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ ταμίου γεροντοκόρη ταπεινὴ καὶ πραεῖα ἣτις θεωρεῖ ὡς καθῆκον αὐτῆς τὴν ἐπίσκεψιν πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ φαίνεται ἐκπληκτος διὰ τὴν ἐνθερμον ὑποδοχὴν ἧς τυγχάνει. Τὴν περιστοιχίζου, τὴν περιποιούνται: «Πόσον εἶσθε ἀξιαγάπητος!... πλησιασάτε δὲ κομμάτι εἰς τὴ φωτιά!...» Τὴν προσέχουν, δεικνύουν ἐνδιαφέρον καὶ εἰς τοὺς ἐλαχίστους λόγους τῆς. Ὁ ἀγαθὸς Ρίσελν ἀπευθύνει αὐτῇ μειδιάματα φλογερά ὡς εὐχαριστήρια. Καὶ αὐτὴ ἡ Σιδωνία ἀναπτύσσει ὅλα αὐτῆς τὰ θείλητρα χάρουσα διότι δύναται νὰ ἐπιδειχθῇ ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ δόξῃ πρὸς μίαν ἄλλοτε ὁμοίαν τῆς καὶ διότι ἀναλογίζεται ὅτι ἡ ἄλλη κάτωθεν θὰ ἤκουσεν ὅτι ἦλθεν ἐπίσκεψιν. Διὰ τοῦτο κάμνουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον θόρυβον ἀνακινούντες

τὰς ἑδρας, ὠθοῦντες τὴν τράπεζαν, ὅτε δὲ ἡ γεροντοκόρη ἀπέρχεται τεθαμβωμένη, καταγοητευμένη, ἀμηχανοῦσα, τὴν συνοδεύουν μέχρι τῆς κλίμακος μετὰ μεγάλου θροῦ ἐσθῆτων, φωνάζουν πρὸς αὐτὴν δυνατὰ κύπτοντες ἀπὸ τοῦ δρυφάκτου τῆς κλίμακος ὅτι μένουν κατ' οἶκον κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν... « Ἀκούετε; κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν... »

Τώρα πλέον εἶνε νύξ. Εἰς τὸ πλησιόχωρον δωμάτιον ἀκούεται ἡ θαλαμηπόλος ἣτις παρασκευάζει τὴν τράπεζαν. Ἐτελείωσεν, ἡ κυρία Φρομῶν δὲν θά ἔλθῃ!

Ἡ Σιδωνία εἶνε πελιδνὴ ἐξ ὀργῆς.

— Κυττάξατε δὲ αὐτὴν τὴν κυρὰν τοῦ δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀναβῆ οὔτε δεκακοτῶ σκαλιά!... Ἡ κυρία βέβαια μᾶς θεωρεῖ πολὺ μικροῦς ἀπέναντι τῆς εὐγενείας τῆς! «ὦ! ἀλλὰ θά ἐκδικηθῶ!..

Καὶ καθόσον ἡ ὀργή τῆς ἐκρήγνυται δι' ἀδικῶν λόγων καὶ παραπόνων ἡ φωνή τῆς καθίσταται χυδαία λαμβάνουσα τόνον ἀγοραῖον, ὕψος λαϊκῶν ἀποκαλύπτων τὴν πρώην μαθητευμένην τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Λέ-Μίρ.

Ὁ Ρίσερ ἀποτολμᾷ ἀτυχῶς νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν.

— Ποῖος εἰξεύρει; ἴσως εἶνε ἄρρωστον τὸ παιδί.

Ἐμμανῆς ἡ σύζυγός του στρέφεται πρὸς αὐτὸν ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν δείξῃ.

— Θὰ μ' ἀφήσετε ἐπὶ τέλους ἤσυχον μὲ αὐτὸ τὸ παιδί;... Ἐξ αἰτίας σας προέρχεται ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ συμβαίνει... Δὲν κάμνεις νὰ μὲ σέβωνται!

Ἐνῶ δὲ ἡ θύρα τοῦ θαλάμου κλείεται βιαίως καὶ ἐκ τοῦ κρότου δονοῦνται αἱ ὑάλινοι σφαῖραι τῶν λυχνιῶν καὶ ὅλα τὰ ἐπὶ τῶν σκευοθηκῶν μικροτεχνήματα, ὁ Ρίσερ ἀπομείνας μόνος, ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης βλέπει μὲ ἦθος θλιβερόν τὰ λευκὰ του περιχειρίδια καὶ τὰ ἐστιλθωμένα εὐρέα ὑποδήματά του καὶ ψιθυρίζει μηχανικῶς:

— Ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς τῆς συζύγου μου!..

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἰσότης εἶνε τὸ εὐάρεστον ἐκείνο συναίσθημα τὸ ὁποῖον πληροῖ τὴν καρδίαν μας ὅταν κρίνωμεν καὶ εὐρίσκωμεν ἑαυτοὺς ἴσους πρὸς τοὺς ἀνωτέρους μας καὶ ἀνωτέρους τῶν ἴσων μας.

※

Ὁ ἔρως ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ταύτην τὴν παράδοξον ἐπίδρασιν, ὅτι σχετίζων πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθὸν πρὸς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα. καθιστᾷ τὸν ἀγαπῶντα πρόθυμον εἰς ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ.

※

Ὅπως ἐπὶ τοῦ μᾶλλον μεμιασμένου καὶ σεσηπότες ὕδατος κατοπτρίζεται τεμάχιον οὐρανοῦ, οὕτω ἐν τῇ μᾶλλον διεφθαρμένῃ ψυχῇ ὑπολαμβάνει δόσις τις ἄρετης.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΤΟΥ

Ἦτο φοβερόν δυστύχημα δι' αὐτόν, καὶ ὅμως τοῦ τὸ ἀνήγγειλαν ὡς τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου:

«Ὁ γείτονάς μας θά σηκώσῃ τὸ σπίτι του καὶ θά σοῦ κλείσῃ τὸ παράθυρο.»

Τὸ παράθυρόν του... Μικρὸν παράθυρον μὲ λευκὰ διακθῆ παραπετάσματα, μὲ πράσινα δρυφάκτα, βλέπον ἀπὸ τοῦ ὕψους του πρὸς τὴν θαλάσσαν. Κανὲν τῶν δύο ἄλλων τοῦ δωματίου του δὲν ἠγάπα ὡς αὐτὸ ὁ ποιητής! Καὶ εἶχε δίκαιον. Ἀπὸ τῶν ἄλλων δὲν ἔβλεπε παρὰ ἓνα στενὸν καὶ ῥυπαρὸν δρόμον, στέγας ἀτάκτως ὑπερκειμένας ἀλλήλων, ὀπισθίας πλευράς οἰκιῶν εἰδεχθεῖς, καὶ εἰς τὸ βάθος ἐν βουνὸν τεφρόν, ξηρόν, βαρὺ, ἀποκρύπτον τὴν θέαν τοῦρανοῦ ἐν ᾧ τούναντιον ἡ ἀναπεπταμένη θέα τοῦ ἡγαπημένου παραθύρου ἐξείλισσε τὰς θελκτικωτέρας καλλονάς...

Παρ' αὐτὸ εἶχεν ἐστημένην τὴν κλίνην του καὶ τὸ τραπέζιον του. Τὴν νύκτα, κατακεκλιμένος, ἠγάπα νὰ διακρίνῃ διὰ τῶν κενῶν τῶν δρυφάκτων σελαγίζοντας τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν ἡμέραν ζητῶν παρὰ τὸ τραπέζιον τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἔμπνευσιν, ἠγάπα νὰ στρέφῃ ὄμμα ῥεμβόν πρὸς τὴν γλαυκὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, ἣς τὸν ἐδρόσιζεν ἡ αὐρα ἢ τὸν ἐλίκνιζεν ὁ μεμακρυσμένος θροῦς τῶν κυμάτων, καὶ πρὸς τὸ κύμαρον τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα, κατερχόμενον ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἰσοχρῶν βουνῶν... Καὶ ὁσάκις ἔκυπτε μεταξύ τῶν δύο ἀνθοδοχῶν τοῦ βάρου, ἐπεσκόπει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν εὐρεῖαν ὁδόν, τὴν λευκὴν καὶ πολὺτυρβον παραλίαν, τὸν λιμένα. ἐν ᾧ ἐφαίνετο ἡ συμπεπλεγμένη μάζα τῶν ἰσθμῶν τὸ ἀρχαῖον ἐνετικὸν φρούριον, χαλκόχρουν μὲ πρασίνας ὑπάρειας, ἀπὸ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ ὁποῖου ἐκυμάτιζε μία σημαία καὶ ἔφθανον ἀρχαῖοι ἦχοι σάλπιγγος καὶ ἐκεῖθεν τὴν ὠραιότεραν ὄψιν τῆς πόλεως ὑπὸ καταφύτους λόφους, χρυσοῦμένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ κατοπτριζομένην εἰς τὰ ἕρμα ὕδατα...

Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ παραθύρου τούτου τὸν ἐνεθουσίαζεν ἡ ἰδέα τοῦ ὕψους του. Πτωχὸς ποιητής! Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν κερωρισμένον τῶν λοιπῶν μελανῶν ἀνθρωπαρίων, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε μακρόθεν ἐργαζόμενα ἐπὶ τῆς παραλίας... ὡς ἐν τῷ ἱερῷ ἀναχωρητηρίῳ τῆς Μούσης, αἰρόμενον πλησιέστερον πρὸς τὰς γλαυκὰς χώρας τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τῶν ὀνείρων...

Καὶ ὅμως τὸν περιεκύκλου ἡ μᾶλλον καταθλιπτικὴ πεζότης. Τὸ πλησίον του δωματίου, σκοτεινὸν πάντοτε καὶ ἀποπνέον παραζένον ὀσμὴν, ἦτο πλήρες βαρελιῶν σακχάρους καὶ